

sion på min tale, inden jeg har holdt den. Lad nu det være.

Jeg har egentlig været meget klar, synes jeg, og taget den her diskussion om begreberne lighed og ulighed meget up front i min tale. Vi har ikke hørt så meget fra Socialdemokraternes side andet end det at spille med på, at ulighed er forfærdeligt osv. Men det er jo, fordi Socialdemokraterne har et kæmpe troværdighedsproblem.

Hr. Ole Stavad tog ordet før. Den progressionsændring, man lavede i skattereformen i 1993, bidrog i allerhøjeste grad til at øge uligheden. Uligheden steg også væsentligt mere på giniko-efficienten – ikke fordi jeg er så meget for at tale om den – under Nyrupregeringen, end den er steget under os.

Hvis vi så tager sådan noget som kontanthjælp, vil jeg spørge, hvem det var, der under integrationsforhandlingerne stillede et krav om, at den såkaldte forklædedydelse skulle væk, hvor man altså stillede et krav om, at der skulle fjernes 11.000 kr. fra kontanthjælpsmodtagerne. Det var Socialdemokraterne.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Nu ved jeg altså ikke, hvordan hr. Jens Rohde kan kigge herved og se på mine noter, hvorvidt jeg læser en tale op. Langsynethed plejer at komme med alderen, men det kan være, det er kommet tidligt til hr. Jens Rohde.

Jens Rohde (V):

Det er korrekt.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Hvis vi nu skal kigge på noget helt konkret, hvor vi kan se, om der er blevet mere eller mindre lighed eller ulighed, så har vi jo Rådet for Socialt Udsatte, som kom med en rapport her for ganske kort tid siden.

Hvis hr. Jens Rohde har et ønske om at være meget konkret, kunne hr. Jens Rohde så ikke lade lidt på sløret for, hvilke konkrete initiativer man vil tage for at hjælpe de grupper af mennesker, som vi taler om her, som er allermost udsatte. Det gælder bare en tre-fire helt konkrete forslag til, hvad partiet Venstre vil gøre.

Kl. 11.05

Og så vil jeg da godt sige, at hr. Jens Rohde efterfølgende godt må få mit talepapir, for der står noter på det.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg kan tydeligt se, at der står en masse på det papir: fine lange sætninger, som er skrevet med fed skrift på en printer. Så det kan godt være, at jeg er langsynet, men jeg kan tydeligt se det. Det er der jo heller ikke noget galt i, det er jo ikke det, jeg synes bare, det er lidt pudsigt, at man drager en konklusion på min tale, før man har hørt den. Nå, nok om det.

Den her regering har jo taget en lang række initiativer over for de svageste grupper, men vores udgangspunkt er stadig væk, at det skal kunne betale sig at arbejde, og at vi derfor med de ting, vi vedtager her, hele tiden søger at skabe muligheder for de mennesker til at blive selvhjulpne, som har en mulighed for at blive det, og at vi derfor tager nogle tiltag, som sikrer, at det også kan betale sig at arbejde for dem, fordi det er den bedste hjælp til disse mennesker.

Jeg går ud fra, at det er derfor, Socialdemokraterne også var med til at vedtage et loft over kontanthjælpen, og at Socialdemokraterne under integrationsforhandlingerne stillede et krav, som vi aldrig, tror jeg, havde turdet stille, nemlig at man skulle fjerne forklædedydelsen.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Jeg tror, og jeg kan bedre og bedre forstå, at man uden for det her hus nogle gange sidder med hovedrysten over det, man hører herinde fra talerstolen.

Nu hørte vi tidligere hr. Jens Rohde fortælle, at man, når man var på kontanthjælp, ikke kunne være syg. Hvad er det for noget vrøvl!

I går var det sådan, at beskæftigelsesministeren her i salen var nødt til at trække nogle udtalelser tilbage, som han tidligere havde været ude med, og beklage, at han var løbet med løse rygter om beskæftigelsen og mangelen på arbejdskraft i Nordjylland. Nu i dag hører vi så hr. Jens Rohde fortælle, at der er 100.000 ubesatte stillinger.

Jeg vil sige til hr. Jens Rohde, at hvis man nu læser Børsen, fremgår det, at der har været 100.000 stillingsopslag på internettet i de kvartaler, der er talt op. Der står ikke 100.000 ubesatte stillinger hen, og hvis der havde gjort det, havde det vel også været regeringens opgave at pege dem ud for de ledige, sådan at de gik ud og tog dem, og sådan at man kunne rådighedsvurdere dem, hvis de afviste.